

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5810/2024
13.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Шеперац адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Јагодини Гж 461/23 од 01.12.2023. године, на седници одржаној 13.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Јагодини Гж 461/23 од 01.12.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Јагодини Гж 461/23 од 01.12.2023. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Јагодини П 726/20 од 12.01.2023. године обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка од 18.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности решења до исплате.

Решењем Вишег суда у Јагодини Гж 461/23 од 01.12.2023. године преиначено је решење Основног суда у Јагодини П 726/20 од 12.01.2023. године тако што је обавезан тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка од 39.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности решења до исплате.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Наиме, одлука о трошковима парничног поступка, којом је тужени обавезан да тужили те трошкове надокнади, донета је применом одредаба члана 153, 154. и 157. ЗПП и не изискује потребу да се примени институт уједначавања судске праксе по питању трошкова поступка о којима суд одлучује по правилима садржаним у Закону о парничном поступку у свакој конкретной парници.

Имајући у виду наведено, одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиље није дозвољена.

У овој врсти спора не примењује се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП у вези члана 420. став 6. ЗПП о дозвољености ревизије, у ситуацији када је другостепени суд преиначио решење о трошковима поступка.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**